

Sygn. akt SNO 3/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz (sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

Protokolant : Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Okręgowym
po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 marca 2013 r.

sprawy

sędziego Sądu Rejonowego

w związku z odwołaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego

na niekorzyść obwinionego

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego

z dnia 3 października 2012 r.

1) zmienia zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że za każde z przypisanych przewinień dyscyplinarnych określonych w pkt I i II części wstępnej wyroku wymierza odrębnie karę dyscyplinarną upomnienia;

2) obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania dyscyplinarnego.

UZASADNIENIE

Obwiniony - sędzia Sądu Rejonowego został obwiniony odpuszczenie się dwóch przewinień dyscyplinarnych z art. 107 § 1 u.s.p., ujętych w dwóch zarzutach, to jest:

- I. przewinienia służbowego składającego się z 6 określonych zachowań,

II. uchybienia godności urzędu składającego się z 3 określonych zachowań.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 3 października 2012 r., sygn. akt ... 4/12, uznał obwinionego „za winnego popełnienia przewinień służbowych z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r., - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) – zarzuconych w pkt I i II wniosku – i na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 cytowanej ustawy” wymierzył „obwinionemu karę dyscyplinarną upomnienia” (pkt I wyroku), po czym kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa (pkt II wyroku).

Odwołanie (nazwane omyłkowo „apelacja”) od tego wyroku w części dotyczącej kary na niekorzyść obwinionego złożyła zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Okręgowym, zarzucając „obrazę prawa materialnego, a to art. 109 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, poprzez niezasadne wymierzenie, za dwa zarzucone obwinionemu przewinienia służbowe - jednej kary upomnienia”.

Skarżąca wniosła o zmianę wyroku w pkt I przez wymierzenie kary upomnienia za każde z przypisanych przewinień albo uchylenie wyroku (w zaskarżonej części – przyp. SN) i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Nie ulega wątpliwości, że w zaskarżonym wyroku doszło do wadliwego orzeczenia co do kary. Na wstępie należało jednak rozstrzygnąć, czy formuła postawionego w odwołaniu zarzutu pozwalała na wydanie wyroku reformatoryjnego, skoro w postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach nieuregulowanych w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego (art. 128 u.s.p.), a więc również art. 434 § 1 zd. drugie k.p.k. W myśl tego przepisu, w przypadku wniesienia odwołania przez oskarżyciela publicznego, a w niniejszym postępowaniu taką rolę pełni zastępca rzecznika dyscyplinarnego, można orzec na niekorzyść obwinionego tylko w razie stwierdzenia uchybienia podniesionego w środku odwoławczym. Tym podniesionym uchybieniem było wymierzenie jednej kary dyscyplinarnej za dwa pozostające w zbiegu realnym przewinienia (pierwsze – służbowe i drugie w postaci uchybienia godności urzędu, co prawidłowo zidentyfikowano we wniosku, ale błędnie nie rozróżniono w sentencji wyroku, co jednak nie było kwestionowane i nie miało wpływu na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia). Nastąpiło to z obrazą art.

413 § 2 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., a nie z naruszeniem art. 109 § 1 u.s.p., który zawiera tylko (określa) katalog kar za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego. Sąd orzekając karę przewidzianą w tym zbiorze nie uchybił więc temu przepisowi. Natomiast do naruszenia art. 413 § 2 k.p.k. doszło dlatego, że wyrok skazujący składa się z dwóch zasadniczych elementów: dokładnego określenia przypisanego obwinionemu czynu i jego kwalifikacji prawnej oraz rozstrzygnięcia co do kary za ten właśnie czyn. Wymierzenie jednej kary po skazaniu za więcej niż jeden czyn nie jest zatem dopuszczalne. Obowiązek orzeczenia kary za każdy z czynów nie budzi wątpliwości w orzecznictwie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego (zob. wyrok z dnia 22 czerwca 2004 r., SNO 22/04 – OSNSD 2004 z. 1 poz. 3) i stwierdzonej praktyce sądów apelacyjnych – sądów dyscyplinarnych ani w piśmiennictwie (zob. W. Koziół: *Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów*. Komentarz. Warszawa 2005, s. 100, A. Siuchniński, J. Ramotowska: *Problematyka zbiegu realnego przewinień dyscyplinarnych w orzecznictwie sądów dyscyplinarnych w 2006 roku – OSNSD 2006*, s. 373 – 380). Sąd I instancji wymierzając jedną karę postąpił w sposób przyjęty w art. 9 § 2 k.w. Rzecz jednak w tym, że ustawa – Prawo o ustroju sądów powszechnych nie przewiduje możliwości wymierzenia łącznie jednej kary za pozostające w zbiegu realnym przewinienia. Ustawa ta nie dopuszcza również orzekania kary łącznej za zbiegające się czyny (zob. W. Koziół: *Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy*, Warszawa 2012 i powołane tam judykaty, s. 172, wyroki z dnia 17 kwietnia 2008, SNO 24/08 – OSNSD 2008, poz. 9, z dnia 13 marca 2008, SNO 12/08 – OSNSD 2008, p. 37, z dnia 22 czerwca 2004, SNO 22/04 wskazany wyżej, A. Siuchniński, J. Ramotowska, op. cit. s. 372 – 380).

Stwierdzenie podniesionego w odwołaniu uchybienia art. 413 § 2 w zw. z art. 128 u.s.p., które miało oczywisty wpływ na treść, upoważniało do jego zmiany przez wymierzenie kary upomnienia za każdy z przypisywanych czynów; kary, o której orzeczenie na rozprawie głównej wnosili zgodnie obwiniony i zastępca rzecznika dyscyplinarnego.

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.